

Een preek van J.C. Philpot: De moeden kracht geschonken

uitgesproken in de Zoar Kapel, Great Alie Street, Londen op zondagmorgen 20 juli 1845
overgenomen uit Tien predikaties, deel 2

‘Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte, dien die geen krachten heeft. De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen. Maar die de HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen, en niet mat worden.’ Jesaja 40:29-31.

Om de zin en mening van de Heilige Geest in deze woorden te verstaan, moeten we een vluchtige blik slaan op het verband, waarin ze voorkomen. We stellen vast, dat de Heere Zich in de voorgaande verzen richt tot Zijn volk, en hen aanspreekt als een volk, dat zwaar beproefd is naar de ziel.

Maar wat was de oorsprong van hun oefeningen? Deze was, dat hun pad zo duister en verborgen was. ‘Waarom zegt gij dan, o Jacob, en spreekt, o Israël; mijn weg is voor de Heere verborgen, en mijn recht gaat van mijn God voorbij?’ Het pad, dat het huisgezin Gods dan ook bewandelde, was buitengewoon verwarrend. Hun ‘weg’ — dat wil zeggen — het pad, dat ze gingen — de manier, waarop de Heilige Geest hun consciëntie onderwees — de wijze, waarop de Heere met hun ziel handelde, was zo verward en duister, dat ze niet konden geloven, dat het een goede weg was. De Heere had Zijn Aangezicht voor hen verborgen en toonde hun niet het hoe en waarom van Zijn handelingen met hen. Het ongeloof, dat deze omstandigheid aangegrepen had, werkte zo krachtig in hun hart, dat ze losbarsten in deze uitroep: ‘Mijn weg is voor de Heere verborgen’ — ‘Gewis Hij kan de weg niet zien, die ik ga, of Hij zou spoediger verschenen zijn tot mijn hulp’. ‘En mijn recht’, dat wil zeggen mijn rechtzaak, ‘gaat van mijn God voorbij.’

Hij verzuimt, die notitie van me te nemen, die ik van Hem tracht te krijgen; Hij gaat me voorbij als één, die Zijn aandacht niet waardig is; Hij veronachtzaamt mijn zaak, en verwerpt mijn gebed, alsof ik Hem niet toebehoor. Welnu, om aan deze oefeningen in het hart van Zijn volk het hoofd te bieden — om een geschikt geneesmiddel toe te passen tegen deze werkingen van ongeloof en ontrouw — antwoordt de Heere door Zich te beroepen op hun eigen bevinding — ‘Weet gij het niet? Hebt gij niet gehoord, dat de eeuwige God, de Heere, de Schepper van de einden der aarde, noch moede noch mat wordt?’ Hoe moede ge ook zijt, hoe mat ge ook van Hem zijt — wat ook Uw harde gedachten mogen zijn in betrekking tot Zijn handelingen met U — weet ge niet, dat de eeuwige God ‘gisteren, heden en tot in alle eeuwigheid’ Dezelfde blijft — dat Hij een onveranderlijk God is, en Die niet heen en weder bewogen wordt als Uzelf; maar dat Hij zwijgt in Zijn liefde, en altijd Dezelfde is; — dat Hij niet moede wordt onder de lasten, die gij op Hem werpt; noch mat wordt van U, ofschoon ge vaak mat zijt van Hem? En, in betrekking tot dit verwarrende pad, waarop gij wandelt, voegt Hij eraan toe: ‘Er is geen doorgronding van Zijn verstand’. Hij weet wat het beste voor U is; en hoewel de weg, die ge thans gaat duister en verborgen is in Uw ogen, is deze voor Hem helder en klaar. Daarom wilde Hij dit met klem op de consciëntie brengen van Zijn beproefd en klagend kind. ‘Het is Uw deel stil te zitten, en te wachten tot de verlossing komt; op zijn tijd zal Ik het hoe en waarom van deze verborgen leidingen verklaren.’ Dan gaat Hij nog voort met het ophelderen van de zaak door de tekstwoorden: ‘Hij geeft de moeden kracht; en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft. De jongen zullen moede en mat worden, en de jongelingen zullen gewisselijk vallen. Maar die de Heere verwachten, zullen de kracht vernieuwen; zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden; zij zullen lopen, en niet moede worden; zij zullen wandelen en niet mat worden’.

Als we de tekst bezien, zullen we opmerken, dat er twee personen in worden geschetst. Hiervan wordt er één aangeduid met de uitdrukking ‘jongen’ en ‘jongelingen’. En niet alleen hun persoon wordt aangeduid, doch ook hun lot wordt beschreven, dat ze ‘moede zullen worden’ en ‘gewisselijk zullen vallen’. En aan de andere zijde wordt er nog een persoon, een geestelijk persoon geschetst, als iemand, die ‘geen krachten heeft’, en evenwel ‘de HEERE verwacht’. En we vinden zijn lot eveneens aangeduid. Want zoals er een uiteinde is weggelegd voor de één — een gewisselijk vallen; zo is er ook een uiteinde weggelegd voor de ander — een geestelijke zegen.

Ik zal, als God me ertoe in staat stelt, dan vanmorgen trachten deze twee onderscheiden personen te schetsen en dan aantonen welk deel en lot elkéén is toebedeeld.

We zullen aanvangen met een beschrijving van de persoon, die wordt aangeduid met de uitdrukking 'jongen' en 'jongelingen'; en vervolgens aantonen, wat het deel is, dat hun is toegewezen, en welk lot over hen is beschikt.

I. Met de uitdrukking 'jongen' en 'jongelingen' wordt een tegenstelling te kennen gegeven tussen de algehele toestand van de belijdende menigte en de bezwijkende toestand van het huisgezin Gods.

De jeugd is de tijd van bevalligheid, kracht en sterkte; en aldus zijn de 'jongen' en 'jongelingen' op figuurlijke en zinnebeeldige wijze die godsdienstige belijders, die nooit tot bezwijken zijn gebracht en die nooit vernederd zijn geworden door een werk des Geestes in hun hart; maar die al hun natuurlijke bevalligheid, werkzaamheid en kracht behouden. In de beoefening van deze werkzaamheid en kracht lopen deze jongen wel een loopbaan, maar niet de loopbaan, die Gods volk loopt in geloof en in lijdzaamheid. Kortom, de uitdrukking 'jongen' en 'jongelingen' beschrijft de belijders, die niet onder een last gebukt gaan, die nooit een zodanig werk der genade in hun hart hebben ervaren, dat hun ziel erdoor beroerd werd, of dat doordringende overtuigingen in hun consciëntie heeft uitgewerkt. Nooit vernederd geweest zijnde in hun ziel, nóch beproefd naar de geest, nóch bezocht in het lichaam der zonde en des doods, behouden ze geheel hun natuurlijke kracht.

Nooit is de kracht hun ontnomen door de onafgebroken bekommernissen vanwege zonde en schuld; nooit zijn ze ervan beroofd, nóch zijn ze krachteloos gemaakt door kwellende verwondingen hunner consciëntie; en aldus behouden ze al die bevalligheid, jeugdige kracht, en schoonheid, die in het bezochte huisgezin des Heeren zijn terneergeslagen.

Welnu als het volk des Heeren, dat beproefd en verzocht wordt in hun ziel, hun mismaaktheid, schandelijkerheid en rimpels vergelijken met de bevalligheid van deze niet vernederde belijders is dit vaak een bittere tegenstelling voor hen. Vaak zien ze in ongeofende belijders veel meer ijver, vasthoudendheid, vurigheid, beminnelijkheid, werkzaamheid, en schijnbare toegewijdeheid, dan ze zien en gevoelen kunnen in hun eigen hart; en hun eigen gerimpelde en verweerde gezichten stellende tegenover de gladde en blozende wangen van hen, roepen ze uit: 'Mijn huid is zwart geworden over mij; mijn vlees is met het gewormte en met het gruis des stofs bekleed; mijn huid is gekliefd en verachtelijk geworden' (Job 30:30 - 7:5). En zo ook in betrekking tot de werkzaamheid, kracht en sterkte van deze 'jongen' en 'jongelingen'. Het volk des Heeren heeft vaak geen hart om 'met lijdzaamheid de loopbaan te lopen, die hen is voorgesteld'. Geestelijke zaken zijn hun vaak tot een last in plaats van tot troost en vermaak. De vijandschap van hun vleeselijk gemoed werkt zich naar boven tegen de Goddelijke wezenlijkheden; en verre van werkzaam en ijverig te zijn in Goddelijke zaken, zijn deze hen vaak tot een last, dat ze zich onbekwaam voelen enig ding te doen, dat aangenaam is in Zijn oog. Maar deze 'jongelingen', die nooit de uitgebreidheid, nóch de geestelijkheid van de wet Gods hebben gevoeld, — die nooit hun inwendige verdorvenheid hebben gekend, die nooit geplaagd zijn door een lichaam der zonde en des doods, die nooit geofend zijn door de verwarringen, waarmede Gods volk beproefd wordt — behouden al die ijver en bevalligheid — die vleeselijke vervangers voor de levende kracht en Godzaligheid — die het geofende huisgezin Gods eens bezat, doch sedert lang verloren heeft.

Onder het huisgezin des Heeren bevinden er zich, wier zinnen vooralsnog niet geofend zijn om onderscheid te maken tussen goed en kwaad, en die daarom niet het verschil kunnen zien, tussen schijn en wezen, tussen de natuur in haar fraaiste gedaante en genade in haar minste gedaante. Als daarom één van deze arme, belaste, geofende kinderen Gods zijn eigen gebrek aan ijver, vurigheid en werkzaamheid — zijn geestelijke donkerheid, dodigheid van de ziel, en verkouding der liefde stelt tegenover de vurigheid en werkzaamheid van menig ijverig godsdienstig mens rondom hem, dan wordt hij altijd verzocht te geloven, dat zij goed zijn en hij verkeerd, en dat zij zullen staande blijven, wanneer hij zal vallen.

Maar hoe onderscheiden zijn de wegen Gods van onze wegen, en de gedachten Gods van onze gedachten! Op welk een onderscheiden wijze aanschouwt Hij deze 'jongen' en 'jongelingen' van de bewondering, die hun geschonken wordt door de belijdende menigte!

Wat een onoprechtheid, bedrieglijkheid en veinzerij ziet Hij werken onder al deze natuurlijke bevalligheid, sterkte en kracht! Hoe ziet de Heere toch, dat al deze kracht zwakheid is, al deze wijsheid dwaasheid, al deze rechtvaardigheid geveinsdheid, en dat al deze vurigheid en ijver niet meer is dan de gevallen natuur, die dezelfde rusteloze werkzaamheid, als waarmede deze de boerderij verzorgt, of de winkel drijft, in de godsdienst aanwendt — een koper en verkoper in de tempel, en niet een geestelijke aanbieder in het Heiligdom!

Maar wat is het oordeel, dat de Heere heeft uitgesproken in betrekking tot dezulken? Een vonnis dat we min of meer dagelijks vervuld zien. Ze zullen allen 'gewisselijk vallen'. Op de juiste tijd zullen deze bevallige en krachtige 'jongen'; deze sterke en werkzame 'jongelingen' bezwijken en vallen. Hoewel ze een tijdlang goed schijnen te lopen, bereiken ze nooit het doel. De zonde, die voor een tijd dood was binnenin hen, begint opnieuw te leven; aanvechtingen, die hen voorheen nooit overvielen, worden op hun weg gelegd; strikken, die voorheen verborgen waren, verwarren hen nu; hun ijver, hun vurigheid, hun werkzaamheid wordt gaandeweg minder; en zodoende bezwijken zij, en zijn volslagen onbekwaam hun weg te vervolgen, lang voordat ze aan het einde van de loopbaan komen. Ze geven hun godsdienst op, geven vaak zelfs de belijdenis prijs, gaan de wereld in, vallen in de zonde, en 'lijden schipbreuk in betrekking tot het geloof'.

Doch zelfs indien sommigen van hen niet onderweg bezwijken, zullen ze 'gewisselijk vallen'. God heeft nooit goedgekeurd en zal nooit enige godsdienst goedkeuren, dan Zijn eigen Goddelijk werk in de ziel. Hij bewijst alle andere wijsheid dwaas te zijn; alle andere kracht zwakheid, alle andere belijdenis dan hetgeen voortvloeit uit Zijn eigen werk in de consciëntie een spinneweb te zijn en de hoop van de huichelaar. Daarom heeft Hij bepaald naar Zijn eigen soevereine beschikking, dat deze bevallige en krachtige 'jongen' en 'jongelingen' — deze werkzame belijders der godsdienst — deze niet-vernederde en niet-geoefende personen, 'gewisselijk zullen vallen'; en als het niet eerder geschiedt, zal een sterfbed hen ontmaskeren; of, als zij zelfs in vertrouwen de donkere vallei doorgaan (zoals we in de Pelgrimsreize van iemand lezen, die dit deed) zal evenwel de dag des oordeels hen openbaar maken. God zal hen ontdekken door aan te tonen, dat ze zich gevoed hebben met as; en dat een bedrogen hart hen terzijde heeft afgeleid; dat ze geen deel hebben ontvangen aan de liefde en aan het bloed van het Lam, en geen aandeel in het onderwijs des Geestes.

Wat is de persoon die des Heeren is, en wat is het eigen huisgezin des Heeren toch hiervan onderscheiden! Wat is de Heere vastbesloten de trots van de mens te doden, al zijn oogmerken omver te werpen, en Zijn eigen Raad der oneindige wijsheid te volvoeren. in directe tegenstelling tot de wijsheid van het schepsel! Wat zou ons oordeel zijn? Zou het niet dit zijn? Dat deze 'jongen', die zo bevallig, krachtig en sterk zijn — zo vurig, werkzaam, en ijverig in de godsdienst — gewis zouden worden gekroond — dat deze zonder twijfel de prijs zouden ontvangen? En zouden we kunnen geloven, dat degenen, die moede en mat zijn, de hopelozen en hulpelozen de zegen zouden ontvangen? Maar God, Die voornemens was alle schepsels wijsheid ijdel te doen zijn en Zijn verachting erover uit te gieten, heeft anders bepaald. Hij heeft verordineerd, dat er geen wijsheid zal worden geëerd dan Zijn eigen wijsheid, geen kracht zal worden gekroond, dan Zijn eigen kracht; geen gerechtigheid zal worden verheerlijkt, dan Zijn eigen gerechtigheid; geen voornemen zal worden vervuld, dan Zijn eigen geheiligd voornemen. Hij brengt daarom al Zijn volk door een verborgen, geheimzinnig werk in hun consciëntie in die staat en toestand, waar Hij alleen alle eer ontvangt.

II. Dit in gedachten houdend kunnen we in staat zijn op een klaarder wijze de staat en toestand van het volk des Heeren te beschouwen, als onderscheiden van de staat en toestand van de niet-vernederde en niet-geoefende belijders. 'Hij geeft de moeden kracht'. Dit is dan de beschrijving, die God van Zijn volk geeft, dat ze 'moede' zijn. Tenzij ze moede zijn, is er geen belofte voor hen, dat God hun kracht zal geven. Maar wat doet hen moede zijn? Er zijn verscheidene oorzaken.

1. Eén oorzaak van hun moede zijn is, de lasten, die hun op de schouders zijn gelegd. Zo is het ook in het natuurlijke. Als U een zware last draagt over een lange afstand, bent U er tamelijk zeker van dat U moe zult zijn, voordat U op Uw bestemming aankomt. Zo ook geestelijkerwijs. Het volk des Heeren heeft zware lasten; soms schuld op de consciëntie; bij anderen beproevingen die tot verwarring voeren; hartstochten, die om de heerschappij strijden; een overspelig oog; en een afgodisch hart. Deze lasten maken hen moede en mat naar de ziel. Maar wat verstaan we onder moede worden? Het is een wegwijnen, zoals het verliezen

van alle besef van waar we zijn; het geraken in een toestand van uitputting, zodat ze niet in staat zijn één stap verder te doen. Dit is het geval met velen van het huisgezin Gods. Ze zijn vaak zo moe en uitgeput van de lasten, die ze moeten dragen, dat ze waarlijk niet in staat zijn, in hun eigen gevoel, een enkele stap verder te gaan; ze kwijnen weg, zodat ze alle besef verliezen waar ze zijn, en wat ze zijn.

2. Smartelijke wonden zullen iemand afmatten. Zo ook geestelijkerwijs. De wonden der zonde, de vurige pijlen van Satan, de pijlen van God in de consciëntie, doen het hart van velen van Gods kinderen binnenin hen mat zijn. Ze kunnen geen stap verder; hun eigen hartebloed is weggevloeid, en ze bezwijken, en zijn vanwege zwakte en uitputting niet in staat voorwaarts te gaan.

3. Weigering van voedsel zal ook uitputting teweegbrengen. Honger en dorst brengen het lichaam tot uitputting. Zo ook op geestelijk gebied. Als de genade-giften worden ingehouden — als het hemelse manna niet valt — als God niet verschijnt — als Zijn getuigenissen niet in het hart worden gebracht — als de liefde en het bloed niet worden toegepast — wanneer, zoals de profeet spreekt, er een honger in het land zal zijn; niet een honger naar brood, noch dorst naar water, maar om te horen de woorden des Heeren.

En zij zullen zwerven van zee tot zee, en van het Noorden tot het Oosten; zij zullen omlopen om het Woord des HEEREN te zoeken, maar zullen het niet vinden (Amos 8:11, 12). Deze geestelijke ontbloting, maakt het hongerende volk des Heeren zwak en krachteloos en brengt hun hart binnenin hen tot bezwijken en bezwijmen. Maar wat schijnt het ons een vreemde zaak toe, alvorens we geestelijk gebracht zijn tot de kennis van de wijze en genadige handelingen Gods, dat al die pijnlijke oefeningen in de consciëntie een noodzakelijke en onmisbare voorbereiding van het hart zou zijn om het evangelie in haar volheid, zoetigheid en kracht te ontvangen! Wat een verborgen weg! Dat Gods volk ontbloot zou moeten worden van al hun kracht, opdat de Heere Zijn kracht zou kunnen medelen — dat hun eigen hartebloed hun aangeboren deugd, voortreffelijkheid en wijsheid uit hun aderen moet worden afgetapt, opdat het hartebloed van Jezus erin moge worden uitgegoten! Wat een verborgen pad: dat we niet geschikt zijn enige zegen te ontvangen, als we niet volkomen ontledigd zijn — dat er geen sprake is van verlossing, alvorens we in de gevangenis zijn opgesloten — geen genade, alvorens we in de ellende zijn gebracht — geen openbaarmaken van het liggen der ziel onder eeuwige armen, totdat deze op het punt staat weg te zinken in de ontzaglijke afgrond der verdoemenis! Doch ware dit niet zo, dan zouden we de eer met God willen delen. Het zou ten dele onze kracht zijn, en ten dele die van God; ten dele onze eigen gerechtigheid en ten dele die van Christus; ten dele onze wijsheid, en ten dele die van Jehova. Daarom is het absoluut noodzakelijk, alhoewel verborgen, vanwege de ere Gods, en tot vertroosting en zaligheid van Zijn volk, dat al onze eigen wijsheid, kracht, en rechtvaardigheid zou worden weggenomen, opdat de wijsheid, kracht en de gerechtigheid van Christus op een klaarder wijze de onze zou worden.

III. Welnu, als de ziel tot op deze plaats vernederd is (en het kan jaren vergen om de ziel daar te brengen; een reeks van beproevingen en moeiten, moeilijkheid op moeilijkheid, striem op striem, slag op slag; vele pijnlijke bedelingen in de Voorzienigheid, tot verwarring voerende paden in de genade, drukkende beproevingen naar lichaam en ziel kunnen alle nodig zijn geweest om het trotse weerspannige hart met barensweeën tot vernedering te brengen) — maar als de ziel tenslotte in die toestand van armoede en ontbloting is gebracht zodat ze bijv. geen potscherf meer heeft om vuur uit de haard te nemen, of water uit de put — dan is ze in een gepaste toestand om kracht te ontvangen. ‘Hij geeft de moeden kracht, en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft.’ Ze zijn niet bekwaam de kracht Gods te ontvangen, totdat ze zwak en uitgeput zijn. Zwakheid is de enige noodzakelijke geschiktheid; en dit gevoel van zwakheid wordt in hun hart gewerkt door het onderwijs en de werking van de gezegende Geest.

Maar hoe schenkt de Heere ‘kracht’? De kracht, die God schenkt is volkomen onderscheiden van onze eigen kracht. Onze kracht is maar een andere naam voor zwakte; en daarom hoe spoediger we deze verliezen, hoe beter het is. Maar de kracht Gods is wezenlijke kracht. Het is geen denkbeeldige kracht, zoals die van ons, geen misleiding en geen bedrog zoals de menselijke kracht, waarop men zich beroemt, doch er ligt een Goddelijke wezenlijkheid in.

1. Maar ‘Hij geeft kracht’ op onderscheiden manieren. Soms geeft Hij kracht om te volharden. Bij ogenblikken is het met Gods volk als met Jona. Toen Jona zich in de buik van de walvis bevond, toen het

wier aan zijn hoofd gebonden was en toen hij zich in zijn eigen gevoel 'in de buik des grafs', bevond sprak hij: 'nochtans zal ik de tempel Uwer Heiligheid weder aanschouwen' (Jona 2: 4).

Hij was toen nog niet uit de buik van de walvis gebracht; nochtans in de buik van de walvis en in diezelfde buik des grafs, schonk God hem kracht op te zien tot Zijn heilige tempel. Als God hem geen kracht geschonken had, zou hij juist in de buik des grafs in de verschrikkingen der wanhoop hebben gestaard, inplaats van wederom tot Zijn heilige tempel op te zien in de werkzaamheden van het levende geloof.

Aldus geeft de Heere Zijn volk vaak kracht om een verlangende, smachtende blik te werpen op het bloed en de gerechtigheid van Jezus; tot de Heere te komen, als 'Die machtig is te verlossen', in hetzelfde gevoelen, als waarin Esther in de tegenwoordigheid des Konings ging; 'Ik zal ingaan; en wanneer ik dan omkom, zo kom ik om'. Soms is het met hen als met de vier melaatsen, die aan de ingang van de poort van Samaria zaten; 'en die zeiden, de één tot de ander: Wat blijven wij hier, totdat wij sterven? Indien wij zeggen: Laat ons in de stad komen, zo is de honger in de stad, en wij zullen daar sterven; en indien wij hier blijven, wij zullen ook sterven; nu dan, komt en laat ons in het leger der Syriërs vallen; indien zij ons laten leven, wij zullen leven, indien zij ons doden, wij zullen maar sterven' (2 Kon. 7:3, 4). En zo wordt Gods volk soms in deze toestand gebracht — 'als ik omkom, wil ik omkomen aan Zijn genade-troon'. Als Hij geen antwoord geeft of genade betoont, dan zullen zij nog aan Zijn voeten blijven liggen en Hem smeken op hen neer te zien en hen te zaligen. Welnu, dit is 'kracht', wezenlijke kracht. Wanhoop zou zich van hun ziel hebben meester gemaakt, als hun deze verborgen kracht niet geschonken was. Soms leren we dit door pijnlijke ervaring. Onze beproevingen verdoven ons soms, en dan is er geen kracht om te zoeken of te bidden. Maar als de kracht geschonken wordt, is er een pleiten met de Heere, gaan de verlangens van het hart naar Hem uit, en gaat zielsbevindelijk in vervulling, hetgeen door de profeet beschreven wordt: 'Daarom zal ik de Heere verbeiden, Die Zijn aangezicht verbergt voor het huis van Jacob, en ik zal Hem verwachten' (Jes. 8:17).

2. Hij geeft kracht om te geloven; want het is het werk van de gezegende Geest om het levende geloof in het hart te verwekken. Hij geeft kracht om te hopen; want het is alleen voor zover Hij kracht mededeelt, dat we dit anker der ziel kunnen uitwerpen. Hij geeft kracht om lief te hebben; want alleen als Hij kracht geeft, voelen we in enig opzicht liefde tot de Heere of tot Zijn volk. In één woord ieder geestelijk verlangen; iedere ademtocht van een vurig gebed, iedere beweging van de ziel hemelwaarts, ieder betrouwen op de Naam Gods, vertrouwen op Zijn Woord, en steunen op Zijn beloften, vloeit voort uit kracht, die wordt medegedeeld door de Heere aan diegenen, die moede en mat zijn.

3. Soms schenkt de Heere kracht om zich genades, die in het verleden betoond zijn, en vroegere leidingen weer voor de geest te halen; door de ziel in staat te stellen tot Hem op te zien 'uit het land der Jordaan en Hermon, uit het klein gebergte' (Ps. 42:7); niet om al haar vertrouwen op te geven, of de zaken, die God voor haar gedaan heeft weg te werpen; doch om bemoediging te vinden uit het verleden, teneinde te kunnen hopen voor de toekomst. Zoals de Kerk spreekt: 'Dit zal ik mij ter harte nemen, daarom zal ik hopen' (Klaagl. 3:21). En zoals ze pleit: 'Ontwaak, ontwaak, trek sterkte aan, Gij, arm des HEEREN, ontwaak als in de verleden dagen, als in de geslachten van ouds; zijt Gij het niet, Die Rahab uitgehouwen hebt, Die de zeedraak verwond hebt? Zijt Gij het niet, Die de zee, de wateren des groten afgronds droog gemaakt hebt? Die de diepten der zee gemaakt hebt tot een weg, opdat de verlostenden daardoor gingen?' (Jes. 51:9, 10). Dit is het indachtig maken van de Heere (Jes. 43:26); en het gebruikmaken van gunsten in het verleden betoond om bij Hem om meer te pleiten.

IV. Maar er wordt nog een woord aan toegevoegd: 'en Hij vermenigvuldigt de sterkte dien, die geen krachten heeft'.

Het volk des Heeren verkeert vaak in deze toestand, dat het 'geen krachten heeft'. Al hun kracht lijkt uitgeput, en hun sterkte lijkt volslagen te zijn weggevloden, de zonde schijnt de heerschappij over hen te hebben verkregen; en ze hebben het gevoel, dat ze nóch de wil, nóch de bekwaamheid hebben om de loopbaan te lopen, die hun was voorgesteld, of om te volharden in de weg des Heeren. Evenwel, zelfs dan, hebben ze sterkte; want er staat: 'Hij vermenigvuldigt de sterkte'. Er staat niet: 'Hij geeft, schenkt, deelt sterkte mee'; maar Hij vermenigvuldigt de sterkte. Hoe is dit mogelijk?

We moeten kracht hebben om onze zwakheid te voelen, zoals onze geliefde Gadsby placht te zeggen: ‘We hebben kracht nodig om te bezwijken’. God moet Zijn kracht aanwenden om ons in staat te stellen in nietigheid en in hulpeloosheid weg te zinken. Daarom staat er: ‘Hij vermenigvuldigt de sterkte’. Alsof het zou te kennen geven: ‘Is niet juist de kracht om weg te zinken in de zwakheid, hulpeloosheid en nietigheid van het schepsel sterkte?’ Zo is het in de verborgen leidingen Gods. En daarom ‘hun, die geen kracht hebben’ (met andere woorden, diegenen, die in hun eigen consciëntie gevoelen, dat ze in ‘t geheel geen kracht hebben, die volslagen ontbloot zijn van de natuurlijke sterkte en wijsheid) hun ‘vermenigvuldigt Hij de sterkte’. Welnu, de Heere ‘vermenigvuldigt de sterkte’ op een zeer verborgen wijze. Vaak laat Hij de sterkte op een stille en verborgen wijze in de ziel druipen. We moeten niet altijd erg grote openbaringen verwachten. Dit is niet de wijze, waarop de Heere gewoonlijk de sterkte vermenigvuldigt. Zijn bezoeken aan de ziel worden vaak beter gekend door de vrucht en uitwerking ervan, en door erop terug te blikken, als ze voorbij zijn, dan door enige onmiddellijke versterking. De sterkte, die geschonken wordt, wordt lichter gevoeld, dan dat de hand gezien wordt, die deze meedeelt. In dit opzicht gelijkt het veel op de nieuwe geboorte, waarvan de Heere zegt: ‘De wind blaast, waarheen hij wil en gij hoort zijn geluid; maar ge weet niet vanwaar hij komt, en waar hij heengaat’ (Joh. 3:8). Eén vrucht en uitwerking van de Goddelijke sterkte, die aan de ziel wordt meegedeeld is, dat deze in staat wordt gesteld te volharden in de weg des Heeren. ‘De rechtvaardige zal zijn weg vasthouden’ (Job 17:9). ‘Maar het pad der rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe’ (Spr. 4:18). Welnu, wat heeft ons tot op deze dag bewaard? Sommigen van U hier hebben tien, twintig, dertig, of veertig jaar naar een belijdenis geleefd. Wat heeft ons bewaard? Als er krachtige verzoeken voor onze voeten werden gespannen, wat bewaarde ons er regelrecht in te vallen? Wat bewaarde ons eronder gevangen te worden genomen, als we de werkingen van koppige lusten gevoelden? Als we zien op de moeilijkheden van de weg, de oefeningen en de verwarringen, waarmede onze zielen te worstelen hebben gehad, de vervolgingen door betrekkingen of meerderen, de harde slagen van zondaars en van de heiligen, die we hebben moeten incasseren — wat heeft nog een verlangen in ons bewaard God te vrezen, en wat heeft ons hart nog enigermate teder gehouden voor Hem? Als we de ontrouw, het ongeloof, de vleselijkheid, de wereldsgezindheid, de geveinsdheid, trots en aanmatiging beschouwen van onze gevallen natuur, wat heeft ons nog gelovig, hopende, liefhebbende, verlangende en ziende gehouden op de Heere? Als we denken aan onze dodigheid, koudheid, stijfheid, opstand, vasthoudendheid, liefde tot het kwade, afkeer van het goede, en al de overvloedige verdorvenheden van onze natuur, wat heeft ons er dan voor bewaard diezelfde godsdienstige belijdenis op te geven, en mee te gaan met de krachtige stroom, die zo lang en zo vaak bedreigd heeft ons volkomen van de Heere en van Zijn volk weg te vagen? Is het niet de uitoefening van de verborgen kracht des Heeren in onze zielen? Zouden we ontbloot zijn geweest van de vreze des Heeren; met louter een belijdenis, zoals de ‘jongen’ en de ‘jongelingen’, we zouden sedert lanr bezwiken en gewisselijk gevallen zijn. Kunnen we niet terugblikken, en ons weer voor de geest halen, onze eerste godsdienstige metgezellen, diegenen met wie we in de loopbaan zijn aangevangen — diegenen, waarop we wellicht jaloers waren, vanwege hun grotere vroomheid, ijver, heiligheid, en vurigheid en waar we op een pijnlijke wijze onze eigen traagheid en vleselijkheid tegenoverstelden, terwijl we hen bewonderden en onszelf veroordeelden? Waar zijn ze allen of het grootste gedeelte van hen? Wat mezelf betreft kan ik zeggen, dat ik het heel erg zou betreuren op de plaatsen te zijn waar de meesten van hen zich bevinden. Sommigen hebben zielsverwoestende dwalingen omhelsd; anderen liggen begraven onder een werelds stelsel; en weer anderen zijn verwickeld in misleiding en vleselijk vertrouwen. Zodoende houdt God Zijn vreze levendig in hun zielen, houdt Hij hun gangen in Zijn spoor, opdat hun voetstappen niet zouden wankelen, leidt Hij hen uit al hun verzoeken en ellenden, verlost hen van ieder kwaad werk, en bewaart Hij hen tot Zijn hemels koninkrijk, door Zijn verborgen kracht in de harten te brengen van Zijn bezwijkend erfdeel, onderwijl de ‘jongen’ en ‘jongelingen’ in de strikken des duivels vallen. Hij ontnemt hun al hun sterkte, opdat Hij de Zijne kan meedelen, en doet de wijsheid van de wijze teniet, en beschaamt het verstand van de verstandige, opdat Zijn eigen grote Naam alle eer en heerlijkheid moge ontvangen. Aldus verzekert Hij de zaligheid van Zijn volk door Zijn eigen vrije genade; en onderwijl Hij de hovaardij voor hun ogen verbergt, zaligt Hij hen langs de enige weg, die gepast is voor hen en verheerlijkend voor Hemzelf.

V. ‘Maar die de HEERE verwachten zullen de kracht vernieuwen.’ Dit is nog een blijk en kenmerk van het huisgezin des Heeren. Ze zijn niet alleen moede en mat in zichzelf en zonder kracht om enig geestelijk goed te doen; doch ze ‘verwachten de HEERE’.

Wat doet hen ‘op de HEERE wachten’? Hun eigen zwakheid, hun eigen matheid, hun eigen hulpeloosheid — dit zijn zo vele oorzaken, die, in de hand des Geestes dienstig zijn om hen op de HEERE te doen wachten. Ze ‘verwachten de HEERE’ daarom, dat zij uit Zijn volheid die mededelingen van licht, leven en genade mogen ontvangen, die ze niet in zichzelf hebben. En alleen naar de mate, dat ze zich dagelijks moede en mat gevoelen, ze dagelijks gevoelig zijn over hun eigen zwakheid en hulpeloosheid, ‘verwachten zij de HEERE’.

Maar alvorens ze ‘de HEERE kunnen verwachten’, moeten ze een bevindelijke kennis van Hem hebben; ze moeten een gezicht op Hem hebben door de ogen van hun geestelijk verstand; ze moeten de uitgangen naar Hem gevoelen van de genegenheden huns harten; in hun consciëntie verzekerd zijn, dat Hij in staat is tot op het allerhoogst te verlossen, allen die tot Hem komen; en ze moeten een kinderlijke afhankelijkheid van Hem gevoelen als Eén, Die gewillig is te verlossen.

Maar het woord ‘verwachten’ houdt verscheidene zaken in. Het geeft te kennen:

1. Dat we geloof hebben om te verwachten. Voelen we van binnen niet vaak zulk een ongeloof werkende, dat we de HEERE niet kunnen verwachten? Als de geest van ongeloof als een vloed over ons komt, welke verwachting is er dan van God? Verijdtelt deze doordringende geest niet op een afdoende wijze al onze pogingen Hem te verwachten? Soms is het ongeloof werkzaam. Als we roepen tot de Heere, verbergt Hij Zijn aangezicht, en bedekt Hij Zijn troon met een duistere wolk. Hij geeft ons niet dat getuigenis, dat onze ziel verlangt te ontvangen; Hij weigert die toelachingen en bezoeken der liefde, waarnaar onze zielen hunkeren.

Het ongeloof is onmiddellijk werkzaam en we geloven, dat het geen enkel nut meer heeft nog langer aan Zijn genadetroon te wachten, of Zijn Naam, aan te roepen. Maar na een tijd begint het geloof de kop op te steken en dan is er een uitgaan van de ziel tot de Heere, een pleiten met Hem, een worstelen aan Zijn gezegende Genade-troon, een aanroepen van Zijn heilige Naam, een vasthoudendheid, als iemand van de oude dag. ‘Ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent’ (Gen. 32:26).

2. Maar verwachten geeft ook te kennen nederigheid. ‘Gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw; also zijn onze ogen op de HEERE, onze God, totdat Hij ons genadig zij’ (Ps. 123 :2).

Er ligt nederigheid in de wachtende houding van een dienstknecht. En aldus is een waarlijk geestelijk verwachten van de HEERE geen voortdringen als een stoutmoedige, aanmatigende eiser, niet een binnengaan in het Heiligdom Gods met een heilig- schennende haast, noch een indringen van onszelf aan Zijn tafel als een ongenode gast; maar het geeft te kennen een kloppen op de deur, een liggen aan Zijn voeten, een komen tot Zijn Genade- troon. Het gaat daarom altijd gepaard met dit gevoelen in het hart, dat we ontvangers moeten zijn der genade; dat we geen aanspraak hebben — niets dan uiterste armoede, nooddrift en gescheurde klederen; en datgene, dat de Heere schenkt, dat geeft Hij vrijwillig aan Zijn zwakke en nietswaardige volk.

3. Doch ‘verwachten’ geeft bovendien te kennen, voortzetting en volharding. Het is niet maar een roepen tot de Heere om hulp, en dan onmiddellijk ophouden; opzien tot Hem voor een ogenblik, en Hem dan volkomen vergeten; het hart verdelen tussen God en het schepsel; de ene dag hulp verwachtende van God, een volgende dag van de mens. Het woord ‘verwachten’ zelf geeft vasthoudendheid te kennen en een onbeweeglijke vastberadenheid der ziel, dat we alleen op Hem zullen zien. Door Zijn verborgen leidingen snijdt de Heere ons af van te rusten op een vleses arm. Hij zal niet dulden, dat we steunen op de één of andere vriend, hoe na of dierbaar deze ook mag zijn; Hij zal ons niet toelaten op iemand anders te zien dan op Hemzelf, want Hij is een jaloers God; en daarom gaat Hij door met het a’ snijden van band op band, verbinding op verbinding, verbintenis op verbintenis; opdat, geen troost meer hebbende van de mens, we alleen vertroosting mogen zoeken in Hem. Volharding geeft min of meer een voortdurend verwachten van

de HEERE te kennen. Dit zal daarom doorgaan dag aan dag, weken, maanden, jaren achtereen, de ziel zal steeds de HEERE verwachten. En waartoe?

Om uit Zijn volheid die mededelingen te ontvangen van genade, barmhartigheid, vergeving, en vrede — die bezoeken van Zijn Geest, die verkwikkingen uit Zijn tegenwoordigheid, die opwekkingen van geloof, hoop en liefde, die openbaringen van Zijn gunst, de genieting waarnaar de ziel uitzielt. Wat een zoet voorbeeld hebben we van deze nederige geest in de Syrophenicische vrouw, die slechts smeekte om een paar van de kruimels, die vielen van de tafel der kinderen (Mark. 7:28). Zelfvernedering is een zekere vrucht van het onderwijs des Geestes in de ziel.

Welnu, aan dezulken wordt de belofte geschonken; 'Die de HEERE verwachten zullen de kracht vernieuwen'. De 'jongen' en 'jongelingen' verwachten de HEERE nooit. Hun trotse hart werd nooit vernederd om te liggen aan de Troon der genade; ze waren wijs in hun eigen oog, en sterk in hun eigen kracht; ze hadden geen behoefte aan Goddelijke getuigenissen, geen toelachingen der liefde; dit was in hun ogen niets anders dan geestdrift, kwezelarij en een dweperige geest.

Daarom gingen ze voort in hun eigen kracht, en vielen. Maar het volk des Heeren, dat in zichzelf moede en mat is, en gering en nederig in eigen oog, verwacht de HEERE; en dezen, spreekt de Heere, 'zullen hun kracht vernieuwen'; dat wil zeggen van tijd tot tijd zal hun kracht worden geschonken. De uitdrukking 'hun kracht vernieuwen' zelf, toont aan dat er tijden en gelegenheden zijn, waarin hun de kracht ontbreekt. We kunnen niet wandelen bij het licht van getuigenissen in het verleden; we kunnen geen nieuwe strijd voeren met oude kracht; we kunnen deze week niet leven op het voedsel van verleden week. Neen, verlossingen in het verleden zullen geen uitkomst bieden voor beproevingen in het heden; vertroosting in het verleden zullen ons niet door worstelingen in het heden heenhelpen; daarom ontledigt de Heere ons van tijd tot tijd van onze natuurlijke kracht, en vernieuwt dan onze geestelijke kracht. Wat is het zoet en dierbaar dat onze kracht vernieuwd wordt; dat nieuwe genade in het hart wordt gebracht; om de verborgen gevoelens van het vernieuwde leven gewaar te worden; om te voelen, dat de ziel onder eeuwige armen ondersteund wordt, onze strijd voor ons gevoerd, onze vijanden onderworpen, onze lusten overwonnen, onze strikken gebroken, en wij verlost worden uit onze verzoeken! Wat kan het pad om de zegen te verkrijgen ruw en oneffen zijn! Doch hoeveel zoeter is de zegen, als deze door dat pad ons deel geworden is. Wat is het erg pijnlijk en verborgen voor vlees en bloed om geen kracht te bezitten. Maar hoeveel zoeter is het als de Goddelijke kracht het hart bereikt! Want de Goddelijke kracht is van een andere natuur dan de kracht van het schepsel. Deze zal er zich niet mede vermengen; deze is rein en heilig en zal zich daarom niet vermengen met datgene, dat onrein en onheilig is. Maar diegenen, 'die de HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen'. Zodat ze in nieuwe gevechten nieuwe kracht zullen hebben om te strijden; in nieuwe verzoeken nieuwe kracht om deze te overwinnen; in beproevingen van het ogenblik, tegenwoordige genade om zich aan vast te klemmen.

VI. 1. Doch de tekst voegt eraan toe: 'Zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden'. Welk een tegenstelling! Waar hebben we hen gezien? Verward, bedroefd, geoefend, zuchtend, en roepend. We hebben hen zo moede en uitgeput gezien, dat ze geen kracht hadden ook maar één stap verder te gaan. We hebben hen terneergebogen gezien onder verzoeken, lasten, beproevingen, verwarringen, en moeilijkheden; evenwel de HEERE verwachtende; omdat ze geen andere hulp hadden om heen te gaan, geen andere haven om te ankeren, geen andere schuilplaats om in te vluchten. Welnu — wat een tegenstelling! 'Ze zullen opvaren met vleugelen gelijk de arenden' — de sterkste, de vlugste, en de hoogstvliegende vogel; alsof de Heere de sterkste natuurlijke vergelijking wilde nemen, om aan te tonen hoe hun zielen opvaren.

Maar hoe varen ze op? In geloof. Van de arend wordt gezegd, dat hij opstijgt naar de zon; en dat van alle vogels hij de enige is, die in de zon kan blikken met een onvervaard oog. Zo is het ook met het geloof in de ziel. Het volk des Heeren kan alleen door het geloof zien op de 'Zonne der gerechtigheid', blikken op een verheerlijkte Immanuël aan de rechterhand des Vaders, en een dierbare Jezus aanschouwen, Die altijd voor hen tussentreedt, en hen aan Zijn boezem trekt.

En als deze gezegende Jezus een mate van Zijn liefde en bloed aan hun consciënties meedeelt, en het geloof in Zijn Naam verwekt en uithaalt, dan begint de ziel op te varen met deze vleugelen, gelijk arenden, al hoger en hoger zwevende, totdat hij in de tegenwoordigheid Gods komt; opvarende in steeds hogere spiralen van de geestelijke vlucht, totdat ze doordringt tot in het Heiligdom van Jehova Zelf.

Welnu, heeft Uw ziel soms niet aldus gezweefd als op arendsvleugelen? Zijn er die mededelingen niet geweest van Goddelijk leven en licht, dit opvaren in het geloof, dit ankeren van de hoop, die uitgangen der liefde, waardoor Uw ziel in staat werd gesteld op te varen en vermaak te vinden in Jezus, en hebt U Zijn Naam, liefde en het bloed niet als dierbaar gevoeld?

Zijt ge ook niet opgevaren, niet slechts in de oefening van het levende geloof en van de hoop, maar evenzo van de Hemelse liefde?

Soms zijn we zo vastgehecht aan deze aarde, dit tranendal, deze woeste huilende wildernis, zo eraan vastgeketend, dat we zijn als een vogel met een gebroken vleugel, en dat we niet kunnen opvaren. We worden zo in beslag genomen door de wereld en denken niet meer aan God en aan de Godzaligheid. Maar zijn er geen tijden en gelegenheden, wanneer de ziel verlost is van deze ketenen en boeien — wanneer de geest bevrijd wordt van de aardse zorgen — als onze vleugelen pas nieuwe veren hebben, en als het ware nieuwe slagpennen werden gegeven — als de wereld en haar verzoeking — de zonde en haar strikken achter ons gelaten worden en er een zoet opvaren is in de gevoelens van Hemelse liefde? Dit is 'het opvaren met vleugelen gelijk de arenden'; en de zwevende ziel houdt nooit op met op te varen tot ze in de tegenwoordigheid zelf komt van de Drieënige God van Israël.

Wat onderscheiden is de godsdienst van een levende ziel van de godsdienst van een dode belijder! De godsdienst van een dode belijder begint in het eigen ik en eindigt in het eigen ik — begint in zijn eigen wijsheid, en eindigt in zijn eigen dwaasheid — begint in zijn eigen kracht, en eindigt in zijn eigen zwakheid — begint in zijn eigen gerechtigheid en eindigt in zijn eigen verdoemenis. In hem is er nooit enige uitgang van de ziel naar God, geen verborgen omgang met de Heere, geen werkzaamheden des geloofs op de Goddelijke volmaaktheden.

Maar het kind van God, ofschoon hij vaak moede, mat en uitgeput is door vele moeilijkheden, lasten en droefenissen; evenwel als de Heere Zichzelven openbaart en Zijn kracht vernieuwt, dan zweeft hij hemelwaarts en houdt nooit op met op te varen op de vleugelen van geloof en liefde, totdat hij doordringt tot in het Heiligdom zelf van de Allerhoogste. Een levende ziel kan nooit voldaan worden, dan in een levende vereniging en gemeenschap met de Heere van leven en heerlijkheid. Al hetgeen hieraan tekortschiet laat de ziel ledig. Alle tijdelijke en zinnelijke zaken laten een kind van God onvoldaan. Niets dan de levende vereniging en gemeenschap met de Heere des levens, Zijn tegenwoordigheid te gevoelen, Zijn liefde te smaken. Zijn gunst te genieten. Zijn heerlijkheid te zien — niets anders dan dit zal ooit de behoeften bevredigen van de vrijgekochte en wedergeboren zielen. Hiermede koestert de Heere Zijn volk: 'Ze zullen de kracht vernieuwen'. Ze zullen niet altijd zuchtende tegen de grond liggen — niet altijd wegwijnen door de wonden, veroorzaakt door de zonde — niet altijd geketend door de kluisters van de wereld — niet altijd in hun ziel gejaagd als een veldhoen op de bergen. Er zal een vernieuwing plaatsvinden van hun kracht en in hun vernieuwing 'zullen zij opvaren met vleugelen gelijk de arenden'!

2. 'Ze zullen lopen en niet moede worden.' Wat betekent dit lopen, zult U zeggen. Er wordt in de tekst over drie zaken gesproken — vliegen, lopen, en wandelen; en van elk dezer zaken wordt gesproken, dat ze aangetroffen worden in het huisgezin Gods. Soms vliegen ze als ze opvaren als met arendsvleugelen; soms lopen ze; en soms wandelen ze.

Maar wat betekent het te lopen? David zal het verklaren. Hij zegt: 'Ik zal de weg Uwer geboden lopen, als Gij mijn hart verwijdt zult hebben' (Ps. 119:32). Paulus zal er zijn getuigenis aan toevoegen; hij zegt: 'Laat ons met lijdzaamheid lopen, de loopbaan, die ons voorgesteld is' (Hebr. 12:1). Lopen is zich opgeruimd en werkzaam voort te bewegen op de wegen Gods, niet altoos kreupel vanwege een verlamd been — niet altoos wegzinkende onder de last van een verdorven natuur — niet altoos wegwijnende onder de verwondingen, lasten en honger. Soms brengt de Heere een mate van licht, leven, en liefde in de ziel.

Dan is er een heilige werkzaamheid, een opgeruimde gehoorzaamheid, een verlangen om God te verheerlijken, een zoeken om Zijn wil te kennen en deze te doen.

Dit is niet als het lopen van de 'jongen' en 'jongelingen' in hun eigen kracht. Zij vangen aan in de kracht der natuur en vallen af in de zwakheid der natuur. Maar het volk des Heeren, 'zij, die de HEERE verwachten, zullen de kracht vernieuwen' — zij zullen lopen, en niet moede worden, want de kracht des Heeren rust op hen. Ze zijn gelijk Elia, die zijn lendenen gordde, en voor het aangezicht van Achab heenliep, tot waar men te Jizreël komt (1 Kon. 18:46).

Er was de profeet een Goddelijke kracht meegedeeld, zodat ofschoon de koning in zijn strijdswagen reed, Elia hem voorbij liep. Zo wordt het volk des Heeren soms kracht geschonken, waardoor ze de Heere offeranden kunnen brengen, en ze Zijn wil kunnen volbrengen met een vrolijk hart. En in dit lopen zullen ze niet moede worden, zolang als de Heere sterkte meedeelt en kracht geeft, zijn ze niet moede het goede te doen.

3. Doch er wordt nog een woord aan toegevoegd: 'Zij zullen wandelen en niet mat worden'. Wandelen nu volgt op lopen, zoals lopen volgt op vliegen. Wandelen geeft een geregelde voorwaartse gang te kennen. Het is niet hetzelfde als het vurige opvaren van de ziel naar boven, noch de opgeruimde werkzaamheid van de ziel, die voorwaarts loopt; maar het is een rustige gestadige voortgang. De Heere geeft soms Zijn volk een vliegen ten Hemel, soms een werkzaam lopen, en soms een gestadig wandelen. Dit is inderdaad alles even goed; of ze nu vliegen, lopen, of wandelen, het is alles tot de Ere Gods, en tot hun eigen nut.

Als ze vliegen, zouden ze niet willen lopen; als ze lopen, zouden ze niet willen wandelen. Ze zijn tevreden met hetgeen ze ondervinden; want ze kunnen zich alleen maar voortbewegen als Hij in hen werkt 'het willen en het werken naar Zijn Welbehagen'. Dit 'wandelen' is dan een geregelde voortgang in de Goddelijke zaken; een ernstige overtuiging van de waarheid, zoals die in Jezus is; een rustig voortgaan op de wegen des Heeren; een leven in vrede met God, en in vrede met Zijn volk; een onberispelijk wandelen in de inzettingen en geboden des Heeren; een voortgaan in die ootmoed, rechtschapenheid, Goddelijke vreze, tederheid van de consciëntie — die voorzichtigheid, behoedzaamheid, en oprechtheid des harten, die de ware gelovige betaamt. Zich niet overhaastend — 'hij, die gelooft, zal niet haasten'. Noch is het een achteropkomen; maar het is op een bezadigde en voorzichtige wijze wandelen in de Goddelijke zaken en in de Waarheid. Dit was de gelukkige toestand van de oorspronkelijke kerk. 'De gemeenten dan, door geheel Judéa, en Galiléa, en Samarfa. hadden vrede, en werden gesticht; en wandelende in de vreze des Heeren, en de vertroosting des Heiligen Geestes werden zij vermenigvuldigd' (Hand. 9:31).

Maar onderwijl ze zich bevinden in dit tranendal, treffen we het volk des Heeren aan in verschillende standen en omstandigheden. Vele van hun onderscheiden standen en omstandigheden zijn uitgeschetst in dat bevindelijke deel van Gods Woord, dat met de tekst samenhangt. Bijvoorbeeld: sommigen zeggen: 'Mijn recht gaat van mijn God voorbij'; ik kan niet waarnemen waaide Heere mij leidt; alles is verwarring, duisternis en droefenis. Anderen zijn mat, uitgeput en kwijnende door hun lasten, moeilijkheden, en verwarringen. Ze kunnen geen stap verder paan; maar toch bevinden ze zich nog op de weg des Heeren. Weer anderen van het volk des Heeren lijken geen 'kracht' te hebben; ze kunnen zelfs bij ogenblikken het Woord van God niet lezen; ze kunnen het Aangezicht des Heeren niet zoeken, of de Naam des Heeren aanroepen; ze kunnen niet geloven, noch hopen, noch liefhebben; toch zijn ze in de wegen des Heeren en zijn ze het volk des Heeren. Anderen mogen de HEERE verwachten, opziende tot Hem, pleitende met Hem, worstelende met Hem, hun mond in het stof stekende, en hun hart voor Hem uitgietende; evenwel toch in de weg des Heeren, en daar waar Hij ze wilde hebben. Anderen mogen hun kracht vernieuwen; de Heere geeft hun kracht, en hun boog blijft in stijgheid; ze zijn vernieuwd door genade naar de inwendige mens, opdat ze de oorlogen der Heeren mogen strijden. Deze zijn daar waar Hij ze wilde hebben. Weer anderen varen wellicht op met vleugelen gelijk de arenden: ze zijn vol verheven verlangens, vervoerd door de zoete en dierbare openbaringen van de liefde en van het bloed. Deze zijn toch waar de Heere ze hebben wilde. Anderen lopen in de weg van de geboden des Heeren, gaan werkzaam voort in de weg van een opgeruimde gehoorzaamheid; hun wil is geheel geneigd tot de verheerlijking Gods, Zijn wil is hun wil, en ze wensen werkzaam bevonden te worden in hetgeen Hem behaagt. Weer anderen wandelen wellicht; varen niet op met een heilige liefde; lopen niet op een opgeruimde en vurige wijze; doch ze wandelen met God in eenvoudige gehoorzaamheid aan Zijn Woord, met een tere consciëntie, verlangende Zijn wil te kennen en deze te doen. Dit is nog steeds het onderwijs des Heeren, zij zijn nog steeds in des Heeren weg. Wat zijn alle en elk van deze standen onderscheiden van een 'jongen' of een 'jongeling' te zijn — een onbelaste, niet-vernederde, niet-beproefde, niet- bezochte belijder!

Als we dan het volk des Heeren zijn, wat ook onze stand en omstandigheid zijn moge, zal het tot een goed einde komen, of we nu 'geen kracht' hebben, of dat we 'onze kracht vernieuwen' — of we nu lopen of wandelen, het zal alles tot een goed einde komen. Al het volk des Heeren bezit deze afwisselende leidingen door het werk des Geestes in hun hart; want ze zullen staande blijven in hun bedeling aan het einde der

dagen, en de Heere in heerlijkheid aanschouwen van aangezicht tot aangezicht! Maar wee ons, als we 'jongen' en 'jongelingen' zijn. U moge erg bevallig lijken, Uw godsdienst moge omhangen zijn met het nieuwste en fraaiste gewaad; het moge U in Uw eigen schatting en in die van anderen goed gaan. Doch reken erop, als deze bevalligheid, ijver, en werkzaamheid vleselijk is, dan zal deze eindigen in een gewisselijk vallen. U zult ervaren, dat er een dag zal komen, dat U niet in staat zult zijn voort te gaan, en het einde zal het verderf en de ondergang zijn.

Welnu, dit snijdt de werkzaamheid in de weg des Heeren niet af. Het snijdt geen levendige gestalten, hijgende harten, vurige redenen, een oprecht oog tot de Ere Gods af. God verhoede. Maar het wijst de goede weg aan.

We moeten eerst moede zijn en 'geen kracht' hebben en gebracht zijn aan het einde van onze wijsheid, en dan worden de zegeningen des Heeren op des Heeren wijze meegedeeld. Al hetgeen uit de natuur komt moet sterven. De kracht, wijsheid, trots en sterkte van nature moet alles wegsterven, opdat de heerlijkheid van het Lam eeuwiglijk moge voortduren. Daarom snijdt de Heere op deze wijze met het zwaard des Geestes alles af dat uit de natuur is, en bouwt op hetgeen uit de genade is.

Zelfs meer, Hij onderdrukt de natuurlijke werkzaamheid niet, dat de ziel een luiaard kan zijn; noch onderdrukt Hij de natuurlijke kracht, dat de ziel werkeloos kan zijn. Integendeel. Hij blust de kaars uit, opdat de ziel zich kan verheugen in het schitterende licht van de Zon. Hij put alle natuurlijke kracht uit, opdat Hij Zijn eigen kracht kan bouwen op de puinhopen ervan. Hij vernedert de bedrieger en verhoogt de heilige. Hij vernedert de geveinsdheid, en verheerlijkt Zijn eigen waarheid. Hij neemt de kroon van het hoofd der natuur, en plaatst hem op het hoofd van Zijn Zoon. Aldus verkrijgt Hij Zelf alle eer, en Zijn volk al het goede.

Zodoende, onderwijl Hij aan de ene kant de trots van de natuurlijke heerlijkheid doet afnemen, verzekert Hij, dat Zijn wil zal worden volbracht, zowel op de aarde als in de Hemel, en verkrijgt voor Zichzelf een toebrengen van eeuwige lofprijzing. Zodat, als we het met een geestelijk oog beschouwen, we zien hoe dit Gode tot eer strekt, we evenzeer zien hoe gepast het voor de mens is.

En goed bij ons hart zijnde, zouden we liever lasten, oefeningen, en verzoeken hebben, God aan onze zijde hebben en Zijn heerlijkheid hierdoor uitgewerkt — liever in de kracht des Heeren lopen, dan te worden overgelaten aan onze eigen kracht en gerechtigheid.

Aldus zien we, dat de Heere het tenslotte zal openbaar maken, dat alles ten goede voor de Kerk gedaan wordt; en dat alles op de heerlijkheid van Hem zal uitlopen, Die als Vader, Zoon, en Eeuwige Geest, waardig is alle eer, lofprijzing, en aanbidding, nu en tot in der eeuwigheid.

AMEN.